

смъртява геройската му слава. Съ тръбенъ звукъ прозвучаватъ първитѣ думи на неговото безсмъртно творение, като че ли да тури край на всички спорове:

„Живъ е той, живъ е! Тамъ на балкана,
Потъналъ въ кърви, лежи и пѣшка. . .“

Одата му възпѣва бореца, принесълъ се въ жертва за Отечеството въ борба за народната свобода и вѣрата на поета, че всѣки такъвъ борецъ чрезъ смъртта става безсмъртенъ:

Тозъ, който падне въ бой за свобода,
Той не умира. . .“

Самата природа, загрижена, тжжна или вълшебна, взема участие въ трагичната сѣдба на юнака и го жали като сжщинска майка. Когато той изнемогва отъ кръвта на ранитѣ и чувствува остри болки, слънцето сякашъ е спрѣно, „сърдито пече“. Когато настѣпватъ последнитѣ часове на агонията, страданията му се облекчаватъ отъ сѣнката на орлицата, отъ вниманието на вълка дори, който ближе „кротко“ раната му, отъ грижитѣ на сокола, „юнашка птица“, отъ усмивкитѣ и сестринскитѣ услуги на прекраснитѣ самодиви и отъ ехото на пѣсенъта, която възпѣва юначнитѣ подвизи и която се чува надалечъ въ вълшебната нощъ на балканската природа, за да стигне до ушитѣ на умирающия юнакъ:

Настане вечеръ, месецъ изгрѣе,
Звезди обсипятъ свода небесенъ,
Гора зашуми, вѣтъръ повѣе,
Балкана пѣе хайдушка пѣсенъ.

Най-после, когато юнакътъ заговорва съ една отъ самодивитѣ и я пита за своя скжпъ другаръ Караджата и за изгубената вѣрна дружина, той не иска да намѣри гроба си другаде освенъ на това паметно мѣсто, гдето се е борилъ противъ тиранина за свободата на своя народъ:

„Азъ искамъ, сестро, тукъ да загина. . .“